

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของเพศ วัย และระดับการศึกษาที่มีต่อระดับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นตอนปลาย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผู้ใหญ่ตอนกลาง และผู้สูงอายุ ในกรุงเทพมหานครสรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของเพศ วัย และระดับการศึกษาที่มีต่อระดับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นตอนปลาย วัยผู้ใหญ่ตอนต้น วัยผู้ใหญ่ตอนกลาง และวัยสูงอายุ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดระดับจรรยาวิพากษ์ (The Defining Issues Test) ของ Rest (1986) ซึ่งทำการแปลโดยสุสวารี วิวัฒน์ศุกร (2544) ทั้งหมด 4 เรื่อง ผู้วิจัย และทชณิ ศิลารัตน์ ได้ทำการพัฒนาขึ้นอีกหนึ่งเรื่องทำการแปลโดยคงรูปของความหมายเดิมไว้ทุกประการและนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิของคณะจิตวิทยาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบรูปแบบและความตรงเชิงเนื้อหาของข้อมูล โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและรูปแบบจากความเห็นตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิ และได้ทดสอบหาความเที่ยงโดยใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายในแบบ ครอนบาค อัลฟา (Cronbach ' s Alpha) ด้วยการนำแบบวัดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการทดสอบจริง จำนวน 48 คน ในส่วนประเมินค่าความสำคัญ (Rating Data) ได้ค่าเท่ากับ .91 และคะแนนในชั้น P ในส่วนจัดลำดับความสำคัญ (Ranking) มาหาความสอดคล้องภายในได้ค่าเท่ากับ .66

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 16-70 ปี จำนวน 600 คนในกรุงเทพมหานครโดยแบ่งเป็นวัยรุ่นตอนปลาย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผู้ใหญ่ตอนกลาง และผู้สูงอายุ วัยละ 150 คนแต่ละวัยแบ่งเป็น 3 ระดับการศึกษาระดับละ 50 คน แต่ละระดับแบ่งเป็นเพศชายและหญิง กลุ่มละ 25 คน การเก็บกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวัยเก็บจากเขตพื้นที่

ชั้นนอก ชั้นกลาง และชั้นในในกรุงเทพมหานครโดยกระจายให้แต่ละวัยมีจำนวนใกล้เคียงกันทั้งสามเขต

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวิจัย และตรวจคุณภาพเครื่องมือโดยตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากการตรวจของผู้ทรงคุณวุฒิ
2. นำแบบวัดไปทดลองใช้ และนำผลที่ได้มาหาความเที่ยงของเครื่องมือโดยวิธีหาความสอดคล้องภายในแบบครอนบาค อัลฟา (Cronbach ' s Alpha)
3. ช่วงเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ โดยอธิบายให้ครูผู้สอนเข้าใจขั้นตอนในการทำแบบวัดอย่างละเอียด ก่อนนำไปให้กลุ่มตัวอย่างทำในช่วงโมงเรียน ส่วนกลุ่มตัวอย่างวัยผู้ใหญ่ตอนต้นและวัยผู้ใหญ่ตอนกลางที่ไม่ได้ศึกษาอยู่ในโรงเรียนหรือทำงานแล้ว ผู้วิจัยใช้วิธีอธิบายขั้นตอนการทำอย่างละเอียดให้ผู้ช่วยวิจัยฟังและทำก่อนนำไปแจกจ่ายให้กลุ่มตัวอย่างทำเป็นรายบุคคล และกลุ่มผู้สูงอายุผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์ ในกรณีที่ไม่อาจสัมภาษณ์ได้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยใช้วิธีอธิบายให้ฟังเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลอย่างละเอียดก่อนทิ้งแบบวัดไว้ให้ทำ
4. ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้คัดเลือกเฉพาะฉบับที่มีความสมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ก่อนนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์และเสนอค่าทางสถิติดังนี้

1. คำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจรรยาวิพากษ์ตามลำดับชั้นจรรยาวิพากษ์ ตามตัวแปรที่ศึกษา คือ เพศ วัย และระดับการศึกษา
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้น P ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 3 ทาง (Three way Analysis of Variance) โดยมีเพศ วัย และระดับการศึกษาเป็นตัวแปรอิสระ และคะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้น P เป็นตัวแปรตาม

ผลการวิจัย

1. ชายและหญิงมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน
2. วัยรุ่นตอนปลาย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผู้ใหญ่ตอนกลาง และผู้สูงอายุ มีคะแนนจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน
3. กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีคะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีแนวโน้มคะแนนจรรยาวิพากษ์สูงขึ้นตามระดับการศึกษา
4. พบอิทธิพลร่วมระหว่างวัยและระดับการศึกษาที่ส่งผลต่อคะแนนจรรยาวิพากษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาเกี่ยวกับระดับจรรยาวิพากษ์ในครั้งต่อไป ควรศึกษาโดยใช้ตัวแปรอื่นบ้าง เช่น ทักษะคิด สภาพแวดล้อมว่ามีผลต่อระดับจรรยาวิพากษ์หรือไม่
2. ควรทำการศึกษาระยะยาวในกลุ่มตัวอย่างเดิมเพื่อดูว่าวัยที่ต่างกันมีระดับจรรยาวิพากษ์ต่างกันจริงหรือไม่
3. ควรมีการพัฒนาแบบวัดโดยสร้างสถานการณ์สมมติให้เป็นสถานการณ์สมมติที่สามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวันของทุกคนเพื่อให้ตรงกับการตัดสินใจของผู้ทำแบบวัดมากที่สุด
4. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับจรรยาวิพากษ์กับพฤติกรรมจริยธรรม